

sammen. At Smaadrenge lære at sy og strikke, og at man kan se en ung Dame holde matematiske Foredrag for unge Mænd, morede Publikum meget. „Vore Kvinder er Embedsmænd, Læger, Telegrafister og Postmestre; vi har kommunal Stemmeret, men vi er alligevel ikke tilfredse, for vi vil ogsaa have politisk Stemmeret.“ Hun høstede meget Bifald; hendes simple, klare Fremstilling tiltalte dobbelt i den, hvad Sproget angaar, noget naive frejdige Form.

Blandt de Mænd, der støtter Kvindesagen i Frankrig, maa Jules Richer, Ærespræsident, nævnes. En anden, Jules Bois, taler med blid Røst om den „Ny Kvinde“, der vil kunne dele hans Arbejde med ham og ogsaa, aandelig talt, være Moder for hans Børn. Han er Damerne en trofast Støtte. Han er ikke bange for at give dem Del ogsaa i det aandelige og videnskabelige Arbejde.

Ved Siden af Møderne blev der givet Folk Lejlighed til at besøge forskellige Hjem, Anstalter og Fængsler. Saaledes St. Lazare Hospital og Kvindefængsel, hvor kun 12 maatte vises om ad Gangen paa et bestemt Klokkeslet, medens Fangerne tildels var ude i Luften — Tilladelsen gjaldt derfor i 10 Dage — Veunet, et Børnehjem, Døvsstummeinstituttet, Mme. Bogelots Hjem for frigivne Kvinder, de midlertidige Tilflugtssteder for Kvinder og Børn. Stuerne for Kvinder, der giver Bryst, er tillige Ammestuer, thi de faar altid en lille at sørge for, foruden deres egen Glut. Hvilehjemmene for Kvinder, der vente et lille Barn; Miss Broens Arbejdsstue i Belleville, samme Kvindes Læsestue. Disse Besøg var Anskuelsesbilleder, der slog Indtrykket fra Kongressen fast.

Hvad praktisk Nytte vil dette Kvindemøde have? En Række Ønsker, udtalte, diskuterede, vedtagne. Udvalget, der skal bringe dem frem i Livet, vil arbejde med Mund og Pen, de andre, der har stemt for dem, vil støtte dem. Mange af de Ting, Kvinderne ønsker, har de amerikanske Kvinder længe haft, selv politisk Stemmeret i flere Stater, ogsaa det at kunne blive valgt til Borgmester. Mærkeligt nok har f. Eks. Frankrig ligesom Belgien en Bestemmelse om, at der skal gives en Hviledag fri om Ugen, en Modifikation af Loven af 1877, der ikke alene paabød, at Søndagen, men ogsaa alle Helligdagene, skulde være Hviledage. Loven er der altsaa, og Damerne Ønske er blot at føre den ud i Livet. „Les hommes font les lois, les femmes les mœurs“ siger man her i Frankrig. — Mændene skaber Lovene, Kvinderne Sæderne. Her slaar det til.

Mange af disse Ønsker blev atter bragt frem ved Festmaaltidet, der afsluttede Kongressen, særlig i Skaaltalerne, der, som man véd, i Frankrig er Hovedpunktet ved en saadan Fest. Da man ikke glemte at drikke Aristophanes' Skaal som den, der havde bragt Kvindesagen frem, undrede det mig, at Damerne rent syntes